

Зіходить сонце. До каплиці
Ідуть на молитви черниці,
Мов тії тіні ночі сірі,
Що сновигають попід мури.
А на замковому подвір'ї
Дворяни, служба, військо, чури
Метушаться і суєтяться,
Немов вони кудись спішаться,
Щоб не спізнитись.
Щось тривожне,
Невідоме й непереможне
Над ними висить, щось «вельможне».
Так іноді, зак' вдарять громи,
Дрижить тонке стебло соломи,
І дуб неначе пильно слуха,
Коли зірветься завірюха...

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Ти знов ідеш до мене»](#);